

КАРЛ ХАЙАСЪН
ЛОШАТА МАЙМУНА

Също от Карл Хайасън

ГОЛОТО КЪПАНЕ
СТАР АЙЛАНД

КАРЛ ХАЙАСЪН

ЛЮЩАТА
МАЙМУНА

ЕКСЛИБРИС

ЛОШАТА МАЙМУНА

Карл Хайасън

Превод © Неза Михайлова

Корица © Николай Пекарев

BAD MONKEY

Copyright © Carl Hiaasen 2013

The moral right of the author has been asserted.

All characters and events in the publication, other than those clearly in the public domain, are fictitious and any resemblance to real persons, living or dead, is purely coincidental.

No part of this publication may be reproduced in any form or by any means without the prior permission in writing of the publisher.

First published in the United States in 2013 by Alfred A. Knopf,
a division of Random House, Inc.

Отпечатана в „Симолини-94“.

ISBN 978-619-7115-15-4

Първо издание 2015

Всички права запазени.

Екслибрис™ 2015

*За всички спининг риболовци на апокалипсиса,
особено Джими*

Това е художествено произведение. Всички имена и герои са измислени или използвани за целите на повествованието.

Въпреки че повечето описани събития са въображаеми, номерът със закачането на мъртва риба на куката е основан на действителен скандален случай в Маями. Неприятните задължения на санитарния инспектор също са предадени автентично.

Една

В най-горещия юлски ден, докато ловеше риба с въдица в мъртво спокойните води на Кий Уест, един турист на име Джеймс Мейбъри извади човешка ръка. Жена му изхвърча до носа на лодката и повърна закуската си.

– Какво чакаш? – изляя Джеймс Мейбъри на помощник-капитана. – Махни това нещо от въдицата ми!

Момчето дърпаше и усукваше, но кукичката се беше забила в костта. Накрая дойде капитанът от мостика и използва извити клещи, за да откачи разлагащия се крайник, който постави в натрошен лед в кутията на дека.

– Сега къде по дяволите ще слагаме рибата? – попита Джеймс Мейбъри.

– Ще измислим нещо, когато действително хванем такава.

Екскурзията на борда на „Мисти Мама IV“ протичаше доста напрегнато. Джеймс Мейбъри три пъти провали добър улов, защото беше неспособен да възприема инструкции. Да се хвърля въдица в океана беше различно от ловене на щуки в езерата на родния му Уисконсин.

– Не трябва ли да съобщим някъде? – попита той капитана.

– Трябва, да.

Косматата лява ръка беше подпухнала и почерняла до цвета на патладжан. На мястото на отрязването при раменната кост имаше връхче. Плътта около раната изглеждаше разкъсана и безкръвна.

– Ей, виж това! – каза помощник-капитана.

– Сега пък какво? – попита Джеймс Мейбъри.

– Виж гадния му пръст, пич.

Джеймс Мейбъри надникна под капака на кутията за риба.

Ръката на мъртвеца беше свита в юмрук с изключение на средния пръст.

– Е, това вече е откачено! Той ни показва среден пръст – каза помощник-капитанът.

Капитанът му нареди да сложи нова стръв на въдицата на клиента.

– Случвало ли ви се е такова нещо преди? – попита Джеймс Мейбъри. – Кажете истината.

– Трябвало да отидете да видите как е жена ви.

– Господи! Постоянно ще ми натяква за това. Луиза искаше да отидем на обиколка на Кий Уест с атракционното влакче. Не искаше да ходи на риба.

– Е, синко, в нашия бизнес ние това правим, създаваме спомени – каза капитанът.

Той се качи обратно на мостика, свърза се по радиото с бреговата охрана и им съобщи координатите на мрачния улов по GPS. Отговориха му да остане в района и да търси още части от тялото.

– Но аз съм с клиент – отговори той.

– Върши си работата – отговори диспечерът от бреговата охрана, – но си отваряй очите.

След като се успокои, Луиза Мейбъри съобщи на съпруга си, че желае да се върне в Кий Уест незабавно.

– Моля ти се, сладурче. Прекрасна сутрин е. – Джеймс Мейбъри не искаше да се върне в пристанището, без да е закачил нещо на въдицата си – не и след като се беше ръсил хиляда долара за лодката.

– Първият ден от медения ни месец и виж какво се случи! Не е ли ужасно?

Джеймс Мейбъри погледна под капака на кутията за риба.

– Ти непрекъснато гледаш „От местопрестъплението”. Това тук е същата работа.

Жена му направи гримаса, но не обърна поглед. Тя отбеляза, че крайникът не изглежда истински.

– Истински е – каза Джеймс Мейбъри, сякаш се извиняваше. – Само помириши. – От изкуствена ръка не би излязла

интересна история. Докато истинската ръка беше чисто злато, много пляскане на длани с всичките си приятели в Мадисън. Хванал си какво? Не може да бъде, братко!

Луиза Мейбъри беше вперила поглед в крайника.

– Какво ли се е случило? – попита тя.

– Тигрова акула – отговори делово мъжът ѝ.

– Това на ръката венчален пръстен ли е? Каква тъжна история.

– Да ловим риба – извика помощник-капитана. – Кой е на ред?

Джеймс Мейбъри заведе младоженката до рибарския стол и помощник-капитанът ѝ помогна да нагласи въдицата на стойката. Макар че беше дребна жена, Луиза Мейбъри имаше силно тяло в горната си част, поради ускорения курс по Бикрам Йога, на който ходеше всеки вторник вечер. След като отказа да ѝ се помага, тя извади петкилограмова риба тон и нададе триумфален вик, когато я тръсна на дека. Мъжът ѝ никога не я беше виждал толкова възбудена.

– Хайде, снимай ме! – извика тя на помощник-капитана и му подаде айфона си.

– Задръж малко – каза Джеймс Мейбъри. – Снимай ни двамата заедно.

Луиза го наблюдаваше как суетно се подготвя за снимката.

– Моля те, Джими? Моля те?

Минута по-късно капитанът погледна надолу от мостика и видя как помощникът му снима младоженците, застанали един до друг на палубата. Техните еднакви неоновно сини слънчеви очила „Оукли“ бяха вдигнати на еднаквите им слънчеви козирки, а белите им уiskonски носове блестяха от слънцезащитен крем.

Капитанът дръпна още веднъж от цигарата си и хвана кормилото.

– Още един гаден ден в рая – каза той.

Телефонът продължаваше да звъни, но Янси не отговаряше. Той пиеше ром и седеше на пластмасов градински стол.

От съседната къща долиташе неприятният звук на трион, режещ дърво, и металните удари на чук, забиващ пирони. Отсъстващият собственик градеше огромен инвестиционен имот, който по дух не съответстваше на атмосферата на Биг Пайн Кий, още повече, че пречееше на скромната възможност на Янси да наблюдава залеза. Янси си мечтаеше да подпали къщата, веднага щом завърши поставянето на покрива.

Той чу, че пред къщата му спира кола, но не се надигна от стола. Посетителят беше негов колега детектив, Рохелио Бъртън.

– Защо не вдигаш телефона си? – попита Бъртън.

– Погледни това чудовищно творение. Прилича ми на гаден мавзолей.

Бъртън седна до него.

– Съни иска да предприемеш едно пътуване.

– До Маями?

– Точно така.

– Ще се въздържа. – Янси погледна възмутено строежа зад оградата. – Къщата е висока четиринайсет метра – лично я измерих. По закон в областта не може да се строи над десет.

– Намираме се на Кий, човече. Само смотаняците спазват закона.

– Навремето тук идваха елени и хрупкаха клонки.

Янси предложи питие на приятеля си. Бъртън отказа.

– Но аз съм отстранен от служба, забрави ли?

– Да, но със заплата. Това „Барбанкорт“ ли е?

– Последната ми бутилка. Каж ми всичко друго, но не и Маями, Рог.

– Искаш да попитам дали вместо това би отишъл в Канкун?

– Бъртън въздъхна. – Виж, ще ти отнеме само един ден, отиване и връщане.

– Те винаги ме прецакват в километража.

Бъртън знаеше, че това не е истина. Янси имаше проблеми с полицията в Маями, откъдето го бяха уволнили в предишен етап на живота му.

– Спокойно. Просто трябва да отидеш до отдел „Съдебна медицина”.

– В моргата? Чудесно.

– Ела с мен до колата – каза Бъртън.

Янси остави чашата си.

– Това трябва да е нещо специално.

Откъснатата ръка беше увита във фолио с мехурчета и поставена върху сух лед в червена хладилна кутия. За да се побере, крайникът беше свит в лакътя.

– Това ли е всичко, което са намерили?

– Знаеш как се действа?

– Неизвестно лице – Джон Х или Хуан Х?

– Ролингс казва, че е на бял мъж, четирийсет и няколко годишен, черна коса.

Д-р Лий Ролингс беше патологът, който служеше като главен съдебен лекар на Монроу Каунти. Нямаше много убийства или фатални злополуки на островите Кий във Флорида, но Ролингс никога не се оплакваше. Той запълваше свободното си време с голф и се говореше, че е намалил хандикапа си до пет удара.

Янси знаеше, че шерифът изпраща ръката в Маями, защото по отношение на плаващи човешки части Маями беше столицата на Америка. Може би там щяха да извадят късмет и да я свържат с тялото, макар че според Янси това беше слабо вероятно.

– Травматична ампутация – каза Бъртън.

– Мислиш ли?

– Чартърна лодка я докара вчера. Проверихме обявените за изчезнали лица – те са всичко трима. Ръката не е на никой от тях.

Янси забеляза вдигнатия среден пръст.

– Кисело сбогуване с царството на смъртните?

– Спорадичен *rigor mortis*, твърди Ролингс. Но все пак го снима.

– Разбира се, че ще го снима.

– Виж, закъснявам за футболния мач на сина ми.

– Абсолютно. – Янси сложи капака на хладилната кутия и я отнесе на верандата.

Бъртън каза:

– Сигурен ли си, че можеш да го оставиш тук цяла нощ?

– Кой ще задигне ръка?

– Това е веществен доказателство, човече. Просто казвам.

– Добре, хубаво. – Островът беше тормозен от опортюнистични ракуни.

Бъртън подкара колата си и Янси внесе хладилната кутия в къщата. Извади от кухненския шкаф бутилката „Барбанкорт“, излезе с бавна стъпка на верандата и си наля още едно питие. Строителният екип в съседната къща си беше тръгнал. Погледна часовника си и видя, че е точно пет часът.

За първи път от сутринта можеше да чуе морските птици в небето.

Новият шериф на Монроу Каунти беше местен човек на име Съни Съндърс, който спечели длъжността, защото единствен сред кандидатите не беше във федералния затвор, докато двамата водещи претенденти бяха арестувани по несвързани обвинения в рекет осем дни преди изборите. Опонентите на Съни Съмърс не бяха в състояние да платят гаранцията и се изправиха пред стратегическо неудобство по време на финалния дебат от кампанията, който се проведе по скайп от един затвор със средно тежък режим близо до Флорида Сити.

По време на своите шестнайсет години като офицер от пътната полиция Съни Съмърс беше получил многобройни похвали за това, че си гледаше добре работата. Той беше спретнат, любезен и старателно водеше документацията. В продължение на година беше шеф на екипа, който извършваше арести за шофиране в нетрезво състояние, силно състезателна категория в Кий и Кий Уест. Попълваше формулярите за арест четливо, никога не взеше гаджетата си със служебната кола и пушеше марихуана само в почивните си дни.

Когато стана шериф, Съни Съмърс проведе серия опознавателни обеда с бизнес лидерите по островите от Кий Уест до Кий Ларго. Повтаряща се тема на тези срещи беше уязвимостта на туризма и опасностите от негативни новини. Често се цитираше разливът на нефт от „Бритиш Петролиум“, макар че нито капка суров нефт не стигна до Южна Флорида. Съни Съмърс беше благоразположен към бизнеса, от чиято подкрепа щеше да има нужда в бъдещите избори. При никакви обстоятелства той не би искал да бъде обвинен, че е разгонил клиентите им.

По тази причина той нареди на офицера, отговарящ за връзки с обществеността, да не разгласява информацията за откъснатата ръка, която беше извадена на борда на „Мисти Мама IV“. Новият шериф се тревожеше, че плаващи части от човешкото тяло ще се отразят зле на туризма и особено на крайбрежната търговия. Това беше смехотворно невярно, както всеки собственик на марина в Маями би могъл да го увери. Нищо, като се изключи природно бедствие, не възпираше хората от излизане с лодка (или влизане) във водата. Един плаж на Рикънбекър Козуей често биваше замърсяван от отпадни води, но дори и полицейски отряди за борба с безредиците не биха могли да попречат на плувците и сърфистите да влизат в морето.

Така или иначе Съни Съмърс беше загубил битката. Колата на съдебна медицина чакаше „Мисти Мама IV“, когато влезе в пристанището и новината за мрачната находка бързо се разпространи. Още по-лошо – тъпакът, който беше хванал ръката с въдицата си, показваше снимките на мобилния си телефон на всички в залата на пристанището. Говореше се също, че е качил снимка във Фейсбук.

– Разчитам на тебе – му каза шерифът, когато Янси най-накрая отговори на позвъняванията му.

– За какво?

– Разчитам на теб да се върнеш от Маями без онова нещо.

Янси каза:

– Какво ще стане, ако там в моргата няма съответстващи крайници?

– Имам нужда да проявиш малко оптимизъм, господин детектив. Имам нужда да покажеш малко увереност и чар.

– Гълфстрийм тече на север.

– Аха – каза Съни Съмърс.

– Също така преобладаващият вятър по това време на годината е от югоизток.

– аз тук съм роден, Янси. Говори по същество.

– Като се вземат предвид факторите вятър и течение, вероятността ръката да е доплавала по целия път от Маями до тук е минимална – освен ако не е гребяла собственоръчно.

Шерифът знаеше сивито на Янси.

– Ти просто не желаш да пътуваш с автомобил до големия безсърдечен град.

– Ами ако те откажат да се заемат със случая?

– Ето виждаш ли, разчитам на теб да ги убедиш.

– аз не мога просто така да оставя някакъв крайник в „Съдебна медицина“, ако те не го искат.

– Утре ще обявя, че разследването е предадено на съответните органи в Дейд Каунти, Маями. Това е планът, по който ще играем, окей? Тази работа вече официално не е наш проблем.

– аз бих почакал един ден, за да съм сигурен.

– Знаеш ли какво се случи тази сутрин? Някакъв тъпанар от Канал 7 ми се обажда и казва, че според някои слухове край пристанището в Кий Уест гъмжи от изпохапани трупове!

– Ти каза ли да си гледа работата?

– Казах му да се обади утре. Да изчака изявлението за пресата.

– Нашата жертва вероятно е бил салджия.

– Ето ти отговорът! – възкликна радостно шерифът. – Нали повечето салджии са на път за Маями, за да се видят със семей-

ствата си? Така че ето къде ѝ е мястото на проклетата ръка – в Маями! Край на дискусиата.

– Това всъщност не зависи от мен, Съни.

– Нека да го кажа с други думи; няма да има човешки останки в моята юрисдикция. Никакви човешки останки.

Близките до Съни Съмър хора усещаха, че задълженията на високия пост понякога му идват в повече. Пътят от глобите за превишена скорост към недисциплинираната бюрократична система на органите на реда се беше оказал трънлив. Един аспект от новата си работа обаче той приемаше с удоволствие – обичаше да облече блейзер и да си бърби с лица от търговската камара.

Янси се опита да изрази мнението, че случайно намерена откъснатата ръка не е причина за паника.

– О, така ли? Двудневният сезон за лов на омари е следващата седмица – каза шерифът. – Очакваме нещо като трийсет хиляди леководолази.

– Море с миризливи лайна не би спряло тези лунатици да се гмуркат във водата. За какво се тревожиш?

– Пак ще говорим утре – каза Съни Съмърс.

Янси каза:

– Ще шофирам до там при едно условие: ще анулираш отстраняването ми.

– Не може преди да е минало делото. Колко пъти да ти обяснявам?

– Но това са пълни глупости, Съни. Не съм нанесъл физически увреждания на човека.

Шерифът каза:

– Говори с Бони. Тя е проблемът.

Бони Уит, бъдещото бившо гадже на Янси, беше готово да свидетелства, че той е нападнал човека, за когото беше омъжена от четиринайсет години насам, с портативна прахосмукачка и по-точно с цилиндричния ѝ накрайник, предназначен за процепи в мека мебел. На Клифърт Уит му се беше наложило да

потърси специализирана медицинска помощ, но след седмица лечението продължи амбулаторно.

Съни Съмърс каза:

– Толкова много жени има на острова и ти точно с нея ли трябваше да се замесиш? За бога, Андрю! На този остров има толкова много жени.

– Любовта ни беше като проблясваща в небето комета – каза Янси. – Описанието е нейно, не мое.

– Ти погледна ли я? Тази...?

– Ръка? Да, Бъртън настояваше.

– Имаш ли някаква теория?

– Не – отговори Янси. – Но човек може чудесно да си почеше гърба с нея.

– Обади ми се, когато се връщаш от Маями. Искам радостни новини.